

Gaarde i
Smørumovre.

I den historiske Fremstilling er det nærmere udviklet, at der i Arvefæsteafgiften af 6 Gaarde i Smørumovre By, 26 Td. 2 Skp. af hver af Kornsorterne, Rug, Byg og Havre, den Dag i Dag er indbefattet Vederlag for Kongetienden, eftersom dette Tiendevederlag ikke er blevet udskilt fra Arvefæsteafgiften, da Lov 20. November 1868 ikke omfattede disse Gaarde. Denne Forbigaaelse i Loven af 1868 skyldes aabenbart en Forglemmelse; thi Lovens Hensigt var paa *alle* vedkommende Domænedistrikter at ophæve den mindre praktiske Sammenblanding af Tiende og egentlige Jordebogsafgifter. Man har da ikke været opmærksom paa, at der under Københavns Distrikt, hvor Arvefæsteafgiften ellers ikke omfattede noget Tiendevederlag, var henlagt nogle Gaarde fra Frederiksborg Distrikt, hvor Arvefæsteafgiften ifølge Reglerne for den oprindelige Bortarvefæstning rummede Tiendevederlag. Men naar det saaledes skyldes en Forglemmelse, at Udsondringen ikke allerede har fundet Sted, formenes det, at de paagældende Arvefæstere have et billigt Krav paa, at en saadan Tiendeudsondring nu sker, for at det derigennem kan blive muligt for Arvefæsterne at afløse Tiendevederlagene paa de i Lov Nr. 100 af 15. Maj 1903 for Tiendeyderne særdeles gunstige Vilkaar.

Herefter skal Kommissionen indstille:

at der fra Arvefæsteafgiften af de vedkommende Ejendomme, nemlig Matr. Nr. 4 a, 4 b, 4 c, 5 a, 5 b, 6, 7 a, 7 b, 8 og 9, Smørumovre, efter de i Lov 20. Novbr. 1868 for Ejendomme paa Frederiksborg og Kronborg Distrikter givne Regler udsondres et Beløb som Vederlag for Kongetienden, og at dette Beløb afløses paa de i Lov Nr. 100 af 15. Maj 1903 givne Vilkaar.

Frederiksborg og Kronborg Distrikter.

shovei-
giften i
deriksborg
Distrikt.

Denne Afgift, jvfr. ovenfor Side 69—74, der i Kommissoriet fremhæves som Genstand for Kommissionens særlige Opmærksomhed, er en af de Jordebogsafgifter til Staten, som har vakt den største Kritik og Misnøje, og gentagne Gange er der til Regering og Rigsdag indsendt Besværinger, hvori Afgiften betegnes som »særlig trykkende«, »ubillig« og »uretfærdig«. Naar Besværingerne under Henvisning til, at en enkelt hoveripligtig, da Afløsning fandt Sted, slap helt fri for Byrden, principaliter fremsætte Andragende om fuldstændig Fritagelse for fremtidig at betale Hoverivederlaget, maa det betvivles, at Andragerne selv have haft nogen Tiltro til, at en saadan Anmodning skulde blive imødekommet. Selv om virkelig — hvad Kilderne ikke bekræfte — nogle Arvefæstere — i 1853 — undgik Hoverivederlaget, fordi det dem paahvilende Hoveri paa Afløsningstiden faktisk ikke blev benyttet, saa kunne dog alle de Arvefæstere, som nu maa svare Vederlaget, ikke af den Grund forlange Fritagelse; thi det aarlige Vederlag er et Ækvivalent for et Arbejde, paa hvis Ydelse Staten havde et flere Aarhundreder gammelt, uomtvisteligt Retskrav, og ingen kan forde eller vente, at Staten pure skulde give Afkald paa et rent privatretlig Formuegode af betydelig Værdi. De nævnte Besværinger kunne derfor alene vente at blive paaagtede, forsaavidt de anke over Afgiftens *Størrelse*, naar der subsidiært andrages om en Nedsættelse. Særlig besværer man sig over de ved Økonomikommissionens Medvirkning afsluttede »mindelige Overenskomster«, hvorved Forpligtelsen til Høbstningshoveriet blev afløst mod en aarlig Ydelse af 1 Td. Havre pr. Td. Hartkorn, og det hævdes, at disse Overenskomster ikke kunne være gyldige og bindende for Arvefæsterne, eftersom sidstnævntes Tiltrædelse alene opnaaedes ved *Trusel* om, at der i modsat Fald vilde blive udlagt nye Høvange i Stedet for de, Kommissionen havde solgt, ligesom